Nr 645

av herr Magnusson i Kristinehamn m. fl.
om avskaffande av den disciplinära bestraffningsrätten inom statens järnvägar.

Inom statens järnvägar och statsförvaltningen i övrigt råder särskilda bestämmelser för handläggning av disciplinärenden. För statens järnvägars del är dessa reglerade genom nr 844 år 1965 i Svensk Författningssamling.

Dessa bestämmelser har vid olika tillfällen varit utsatta för kritik av berörd personal, som menat att något speciellt domstolsväsende för de statsanställda inte borde vara påkallat. Man har påpekat risken för dubbelbestraffning; en anställd vid SJ kan av allmän domstol bli dömd för ett brott och samtidigt bli bestraffad av sin arbetsgivare. Likaså har det s. k. påföljdsstraffet påtalats.

En händelse som inträffade den 23 februari 1970, och efterspelet till denna, har ånyo aktualiserat frågan om de disciplinära straffbestämmelserna vid statens järnvägar.

Händelseförloppet var detta: Konduktör Egon Andersson vid Östersunds central uppringdes av tjänstgörande tågklareraren för att delges order om ändrad tjänstgöring påföljande dag. Konduktör Andersson ansåg sig emellertid ej skyldig att ta emot tjänstgöringsorder på sin fritid och vägrade därför ta emot ordern.

Ärendet överlämnades av vederbörande befäl till distriktssekreteraren i Gävle, vilken utfärdade ett s. k. strafföreläggande, löneavdrag under tre dagar, vilket konduktör Andersson emellertid vägrade godkänna. Ärendet hänsköts då till statens järnvägars centralförvaltning. Bestraffningskollegiet för statens järnvägar konfirmerade det tidigare beslutet, detta överklagades av konduktör Andersson, men bestraffningen, tre dagars löneavdrag, fastställdes slutgiltigt av regeringsrätten.

Det bör påpekas att Andersson på grund av att han var bortrest på semester inte i tid fick reda på bestraffningskollegiets beslut och inte heller kunde framföra de erinringar mot beslutet som han skulle ha haft rättighet till. Anderssons fackliga organisation krävde också att detta beslut skulle upphävas för att Andersson skulle få möjlighet att uttala sig mot vad som åberopats mot honom. Detta vägrades emellertid med motiveringen att Andersson senare, under ärendets gång, hade möjlighet att anföra synpunkter.

Den här frågan uppmärksammades av både lokal- och huvudstads-

pressen, som ansåg att förfaringssättet inte hör hemma i modern tid. »Rena medeltiden» var omdömet i en lokaltidning.

Uppfattningen bland allmänheten tycks vara att privata domstolar i stil med den här praktiserade bör avskaffas.

Statens järnvägar har i september 1970 genom skrivelse till regeringen anfört att man finner det domstolsliknande förfarandet med suspension, löneavdrag, bestraffningsregister mindre tilltalande och föreslår att en särskild utredning tillsätts i syfte att reformera statens järnvägars verksamhet i det hänseendet.

Utan att frångå kravet om att bl. a. förare inom järnvägstrafiken liksom för närvarande från trafiksäkerhetssynpunkt skulle bedömas inom statens järnvägar, oberoende av annan lagstiftning, borde det finnas möjligheter att avskaffa de nuvarande disciplinära bestraffningsbestämmelserna vid statens järnvägar.

Med hänvisning till det anförda föreslår vi därför

att riksdagen i skrivelse till regeringen begär att en skyndsam utredning tillsättes med inriktning att utifrån de synpunkter som här har anförts avskaffa de nuvarande disciplinära bestraffningsbestämmelserna enligt Svensk Författningssamling nr 844 år 1965.

Stockholm i januari 1971

JOHN MAGNUSSON (vpk) i Kristinehamn

KARL HALLGREN (vpk)

GUNVOR RYDING (vpk)